

Зі Святим Письмом в руках

Життя вічне дане іншим...

Вічне життя може належати тільки Тому, хто сам є вічним, Богові. Святе Письмо вчить нас, що це Вічне Життя є передане іншим. Ісус Христос у своїй архієрейській молитві (Йо. 17) стверджує, що Отець дав владу „йому над усяким тілом: дарувати життя вічне тим, яких (...) передав йому”. Щоб побачити, хто належить до цієї групи, погляньмо на кілька віршів Святого Письма, які показують на конкретні умови для отримання вічного життя. Отож, конечною є віра в:

1. Сина Чоловічого (Йо. 3,15)
2. Сина Божого (Йо. 3,16 і 36)
3. Отця („Того, хто Мене послав”) (Йо. 5,24).

Щоб отримати Вічне життя, конечною є віра в Господа Ісуса як Того, Хто прийшов із неба, жив на землі, будучи Воплоченим Сином Божим: „Я – хліб живий, що з неба зійшов. Коли хтось цей хліб їстиме, житиме повіки. І хліб, що його я дам, це – тіло моє за життя світу” (Йо. 6,51).

Однак, віри в Нього не вистарчає, конечною є віра в Його смерть, бо без Його смерті немає вічного життя (Йо. 3,14). Вічне життя, яке є в Ісусі, ми отримуємо з Його смерті, ми живемо вічно, бо Вічний помер за нас.

Волею Отця було (Йо. 6,40) дати

життя вічне через віру (Йо. 3,15-16). Дав Синові силу (Йо. 17,2), щоб уділити його тим, котрі увірували в Нього, знаючи Його в Його житті та в Його смерті (Йо. 6,51 і 58). Сама думка про те, що життя, яке Бог завжди мав, мало бути дане людям, повинна вести нас до прослави. Це була причина місії Ісуса: „Я прийшов, щоб мали життя і мали його вповні” (Йо. 10,10).

Якщо Ісус прийшов і помер, щоб дати це життя, то був це і є надалі єдиний спосіб, щоб прийняти це життя. Ніхто ніколи не може посісти

це життя без або здалеку від Господа Ісуса. Це є ясно виражене у Йоана (перший лист): „Хто має Сина, має життя, хто ж не має Сина і життя не має” (1Йо. 5,12).

Отож, віруюча людина має це саме життя, яке мав Сам Господь. Є, однак, певна відмінність. Господь Ісус мав це життя „в Собі”. Віруюча людина має тільки в Ньому. Щоб усвідомити відмінність, слід подумати про дерево і листя. Очевидним є, що є життя в листках, але це є життя дерева і листок має життя тільки завдяки дереву. З іншого боку дерево не потребує листя. Дерево має життя власне, в собі. І, знову ж таки, цитуємо 1 лист Йоана: „Бог дав нам життя вічне, а це життя є в Його Сині” (Йо. 5,11).

*До джерел життя людини***Життя податель і життя прийматель**

Коли Бог давав життя Адамові у раю, то взяв земний порох і вдихнув в його ніздрі віддих життя (пор. Бт. 2,7). Це речення вказує, що людина має подвійне походження: земне – порох, і Боже походження – віддих життя. У людині є Божий Дух, який є незнищимий, бо є частинкою, струмочком самого духовного Океану – Бога. Віддих життя – тобто божественний дух, даний Богом людині, є тісно пов'язаний з Третьою Особою Святої Тройці – Святим Духом. Душа людини по-грецьки це – *Pneuma*, а Святий Дух по-грецьки – *Hagios Pneumatos*. Саме слово *Pneuma* має багато значень, наприклад, душа, дух, вітер, подув. У людині *Pneuma* є розумною душею, яка має і розум, і свободну волю, у тварин же немає *Pneuma*, в них є нерозумна душа.

Свята Церква, маючи свідомість походження людини, знає і неустанно прикликає у своїх молитвах життя подателя – Святого Духа, без якого взагалі немає жодної форми життя. Все, що дихає, рухається, існує, завдячує це Святому Духові. Усі ми є життя приймателями власне від Святого Духа – який є віддихом Отця і який спочиває на Сині.

Прекрасні роздуми про життя Подателя знаходимо у *Henri Newman*: „Прославляю Тебе, Господи мій Боже, Утішителю вічний, Співістотний з Отцем і Сином. Прославляю Тебе як життя усього, що живе. Завдяки Тобі увесь матеріальний світ утримується і триває. Через Тебе земля осягнула свій теперішній стан, дозріваючи 6 днів, щоб бути меш-

канням для людини. Через Тебе усі дерева, трави і плоди ростуть і осягають свою повноту. Завдяки Тобі після зими приходить весна і все відновляє. О, подиву гідний, красивий час, коли непереможне життя наново вибухає, на перекір усім перешкодам, цей тріумф природи, який захоплює нас, це ніщо інше як Твоя Присутність. Завдяки Тобі живуть незліченні племена німих тварин від Тебе черпаючи дихання. Ти – життя усього

сотворіння. Утішителю вічний – а якщо це відноситься до матеріального світу, та оскільки більше до духовного? Завдяки Тобі, Всемогутній Господи, ангели і святі співають на небі гимни на Твою славу, завдяки Тобі наші душі омертвілі оживають наново, щоб Тобі служити. Від Тебе усяка добра думка походить і усяке добре прагнення, кожний добрий намір, кожне добре зусилля, кожне добре осягнення. Це через Тебе грішники перемінюються в святих. Це Ти відновлюєш і зміцнюєш Церкву, це Ти чиниш, що виходять лицарі на двобій, мученики є здібні осягнути вінець слави. Через Тебе повстають у Церкві нові монаші спільноти, нові обряди; віра здобуває нові країни, прадавня апостольська віра об'являється в новий спосіб. Без Тебе не можу нічого доброго подумати, ані зробити. Боже, тільки тоді почуваюсь безпечно, коли ти на мене дихнеш, як тільки на хвилю позбавиши мене свого віддиху, я стаюсь слабкий як вода, безрадний без Тебе, млію, з трудом дихаю, завмираю. Бо усякого добра причиною є Ти – джерело усього. Уділи Себе мені, Святий Духу!”

За *Henri Newman* „Утішителю”

о. Юстиніан ЧБМ

*Кілька зачесаних думок***Що то життя?**

Чим воно є? Як воно є? Звідки воно є? Для чого воно є? З чого воно є? Для кого воно є?

Як би людина не трудилась, щоб відповісти на ті питання, неможливим є вичерпати життя. Життя – таємниця. Колись одного старця монаха запитали, що таке смерть, а він відрік: „Я не знаю, чим є життя, а ти мене питаєш про смерть”.

Виникає питання, а чому життя є таємницею? Навіть при нинішньому прогресі науки і віри життя залишається таїнством. Якщо воно є таємницею, значить ми не спроможні дати собі самим відповідь на те, що є поза нами, понад нами. А взагалі, яким правом в мене зродилось питання про те, що мене переростає, що є таємницею??? Чому родиться питання, на яке ніхто з людей не може відповісти, значить, я сам для себе є таємницею, так, бо я живу, бо життя моє теж є таїнством. Хто ж тоді може дати мені відповідь про мене і те, що я сприймаю як життя. Коли в умі родиться думка про все, що існує, то немає границі, немає межі, де б думка могла зупинитись і запевнити – ось все, тут кінець, далі немає нічого. Ця чудова властивість розуму родить прекрасні висновки. Уся людина, хоча є обмежена і місцем, і часом, є, однак, відкрита на безконечність, яка має початок, але

кінця не має. Яким чином обмежена і водночас відкрита? Обмежена матеріально, а відкрита – духом, розумною душею, яка, наче птах у клітці, чує і силу крил, і свободу польоту, хоче пнутися вверх, далі, глибше. Отож, першою властивістю таємниці життя є рух в незнане, бажання осягнення чогось, долання простору і часу. Життя – рух, динаміка, процес.

Ну добре! Кожний рух чи процес мусить мати свою ціль, бо куди рухатись, просто рухатись для самого

руху – це дорога в нікуди. А що, коли взагалі не рухатись, не шукати, не линути. Якщо функцією життя є рух, то його брак – це смерть. І все таки, чому я маю прагнення жити, рухатись, осягати,

звідки воно, це прагнення? Якщо я чогось хочу, то знаю, чого хочу, а чи знаю, для чого є прагнення жити, прагнення рухатись? Не знаю, значить – це таємниця. Хто мені дасть відповідь про мене самого? Хто мені скаже про те, хто я? Хто знає мене краще від мене? Хто відгадає мою таємницю. Батько? Може в нього не було такого питання, але якби було, то він би питав свого батька, бо щоб сказати мені, хто я, він би мусів знати, хто він? І так до кого, до Адама?! Питаюсь в Адама: хто я? Адам мовчить!!! Хто-хто, але чому він мовчить, цей науковий чи

продовження на 5 сторінці

Продовження, початок на 4 сторінці

генетичний Адам. Не скаже мені, хто я, ба, він навіть не може сказати, хто він, сам від себе не може сказати. До кого звернутись, до безконечності? Вона не Хтось, вона щось. І що далі...? Таємниця... І все! Але Адам був сином... Що? Чийм Сином? Божим Сином! Хто це сказав? Це Я, Його Батько сказав: „Адама сина Бога” (Лк. 3,38). Хто Ти, Його Батько, Хто Ти, Мій Батьку? Може, Ти мені поясниш, хто я, скажи мені про себе, щоб я знав, хто я? Слухай уважно:

„Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було – Бог.

Ним повстало все, і ніщо, що постало, не постало без Нього.

У Ньому було життя, і життя було

– світло людей.

І Слово стало Тілом, і оселилося між нами, і ми славу Його бачили – славу Єдинородного від Отця, благодаттю та істиною сповненого.

Ніхто й ніколи Бога не бачив, Єдинородний Син, що в Отцевому лоні, – той об'явив.

Бо благодать і істина прийшли через Ісуса Христа” (Йо. 1).

Коли Бог говорить про Себе, я розумію, хто я.

„Таємниця людського життя вповні відкривається в Особі Ісуса Христа” (Йоан Павло II), який є Сином Божим, а в нашому часі і просторі стався Сином Адама (Лк. 3,1-38), моїм братом!

о. Юстиніан ЧБМ

Про життя написано наступне...

Більше живемо нашими коли думається тільки про те, як прагненнями, ніж ділами. заробити на життя.

Thomas Moore

Jean Jacques Rousseau

Втішайся життям і не порівнюй його з іншими.

Треба їсти, щоб жити, а не жити, щоб їсти.

Condercet

Латинське

Якщо хочеш жити для себе, треба, щоб ти жив для інших.

Більшість людей першу половину свого життя зуживає так, що чинить нещасливою другу половину життя.

Seneka

Bruyere

Не цікавить мене довге життя, цікавить мистецтво життя.

Вигідне життя чинить нас сліпими на іншу людину.

Honore de Balzac

Негідно живе, хто не дає жити іншому.

Життя без турбот стається подушкою і позіханням.

Латинське

Життя людини – це неустанний діалог любові з ненавистю.

Те, що в дочасному житті є найцінніше, може виявитись нічим для життя вічного.

Папа Іван XXIII

Життя – боротьба.

о. Jozef Tischner

Seneka

Важко говорити про шляхетність,

Жити – значить терпіти і плакати.

Жити по-францисканськи значить...

„З цілого серця, з усієї душі, усім умом,

з цілої сили і міцно,

з цілого розуму, з усіх життєвих сил, цілим зусиллям, цілим почуттям, цілою серединою,

усіма прагненнями і цілою волею любимо усі Господа Бога,

котрий дав і дає нам усім ціле тіло,

цілу душу і ціле життя,

котрий створив нас, відкупив і спас нас

тільки зі свого милосердя,

котрий нам нещасним і нужденним,

зіпсутим і смердячим, невдячним і злим

виявив і виявляє усіляке добро”.

(Перший Устав 23,8)

У цьому фрагменті уставу святий Франциск закликає усіх людей до любові через зосередження усіх наших сил, енергії, які наповнюють нас.

У чому проявляється любов Господа Бога до людини?

Він дав нам і дає ціле тіло, цілу душу і ціле життя.

Святий Франциск за фундаментальний дар визнає життя, існування, що складається з тіла, душі, життя.

Любов Бога особливо проявлена у милосерді, тому, що Він нас безнадійно злих, не перестає любити. Це жахливе наповнене відразую становище людини є відображенням того, що Бог вповні бачить в нас, а

ми – найчастіше ні. Бог бачить людину нещасною і нужденною (Одр. 3,17), невдячною і злою (Лк. 6,35), попри ці негативні риси, пов'язані з людською природою, потрафимо бути добрі силою Його благодаті.

Відкриття правди про своє походження і про свою грішність, яку лікує Бог, родить почуття вдячності, яка є вступом до любові.

Святий Франциск немов-би істерично наказує розбудити в собі усі можливі енергії (сили) і згоріти в полум'ї любові, спрямованої до Бога, який є так неймовірно Добрий.

Шість духовних енергій: серце, душа, ум (духовні елементи людини), сила, міць, життєвість (динаміка людини), до яких Франциск додає: розум, зусилля, волю, почуття, середина, прагнення є правдивим скарбом, який треба використати для шукання правди і Бога.

Щоб знайти джерело життя, треба усю людяність заангажувати в пошук Бога. Життя – це рух, пошук. Його вартість і шляхетність залежать від цілі.

Для Франциска життя – це любов Бога усім своїм єством.

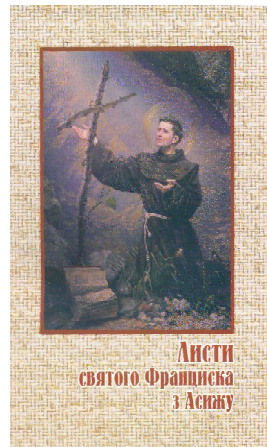
Якщо любиш Бога – значить живеш, а якщо ні – то вегетуєш. Люди кажуть: час та гроші, а я кажу час та любов.

о. Тадей Матура ЧБМ

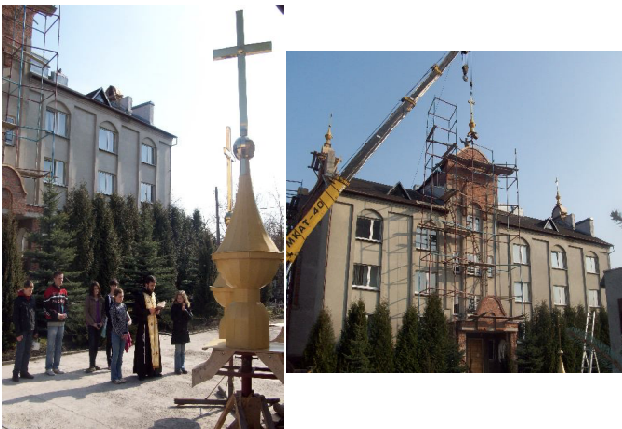

На нашому сайті відкрився форум, на який запрошуємо усіх бажаючих

Тільки у нас, в захристії, вперше українською мовою „Листи святого Франциска з Асизу”, можна придбати за 5 грн., а також іконки святих Клари і Франциска

Посвята і встановлення хрестів на монастирі Різдва Пресвятої Богородиці

Під час хресної дороги вулицями міста несли мощі о. Омел'яна Ковча

ОГОЛОШЕННЯ

парафії св. Ап. Петра

Розпорядок Богослужінь у нашій церкві буде такий:

Щоденно: о 7.00 і 18.00 Служби Божі за здоров'я, а о 8.15 – за померлих.

Щосуботи: о 18.00 – Всенічне.

Після вечірньої Служби Божої щопонеділка – молебень до св. Клари, щовівторка – до св. Антонія Падевського, щосереда – до Пресвятої Богородиці, щочетверга – до св. Франциска, щоп'ятниці – до Христа Чоловіколюбця.

Щонеділі: о 6.30, 8.00, 10.00 та 18.00 Служба Божа за здоров'я, о 12.00 Служба Божа для дітей, а о 18.00 – Служба Божа за парафіян.

У будні дні після ранішньої Служби Божої та щонеділі після Служби Божої за парафіян – вервиця.

Перед початком кожної Служби Божої є нагода до сповіді.

Кожного першого четверга місяця о 18.00 – Служба Божа для хворих і уділення Святої Тайни Єлеопомазання.

Кожної першої п'ятниці місяця сповідь хворих по домах (адреси записувати в захристії).

Під час великопосної реколекційної науки, яку голосив о. Олег